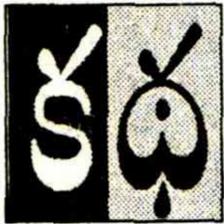
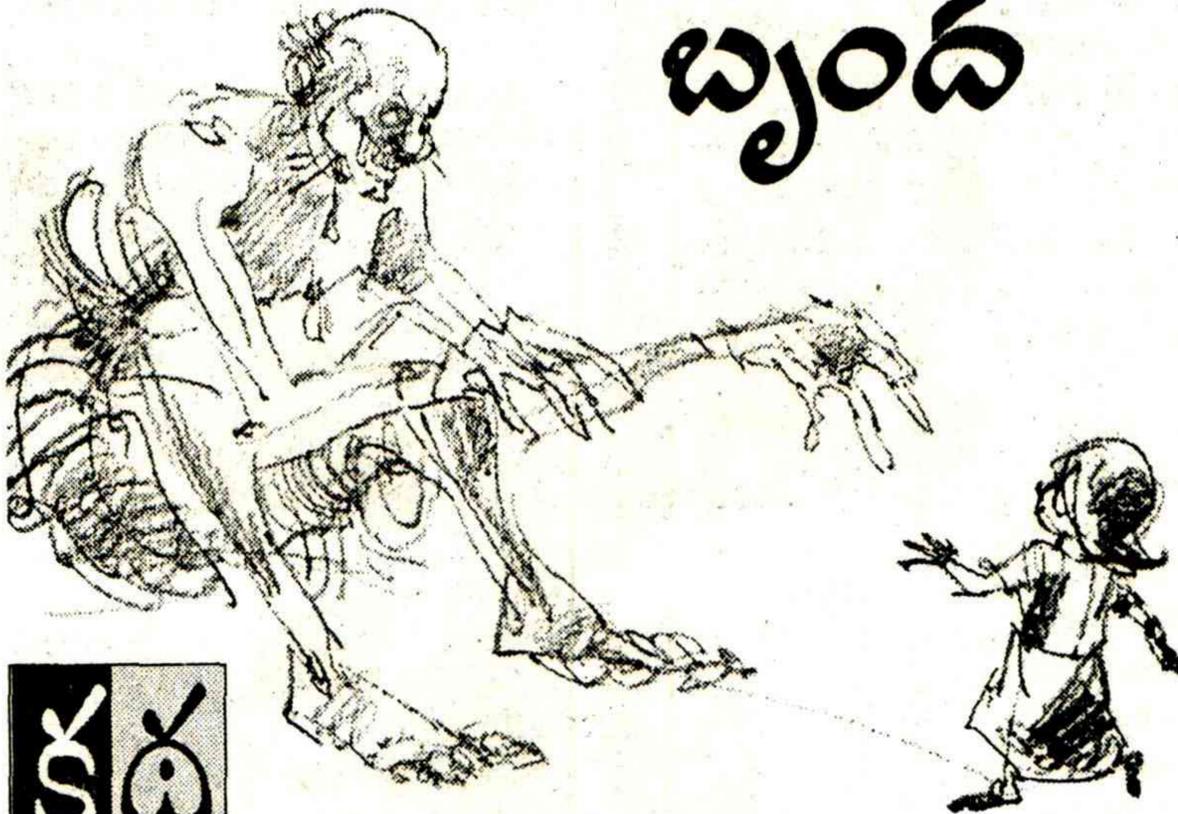

బృంద

(గతవారం తరువాయి)

ఎవరో చేసిందానికి బృందకి శిక్ష శారీరకంగా మానసికంగా... మొరాన్ పిచ్చి ముండ టీచర్ ముఖంలో అసహ్యం...

అప్రయత్నంగా బృంద చుట్టూ చెయ్యేసి దగ్గరికి లాక్కున్నా... ఎందుకీ ప్రపంచంలో యింత దుర్మార్గం? కొద్దిగానైనా ప్రేమా దయా ఆర్ద్రత బృందలాంటివాళ్ళ పట్ల చూపదేం ఈ ప్రపంచం!!

ఈ ప్రపంచాన్నెందుకనాలి?

నేను చేసిందేమిటి? వెనకా ముందూ చూడకుండా... బృంద శరీరమ్మీదా మనసు మీదా దెబ్బలేసానే... తెలుసు... బృందలో విధ్వంసక మనస్తత్వం లేదు... లేదనీ తెలిసీ... ఆ పువ్వులు బృందే తెంపి వుంటుందనీ ఎలా అనుకున్నాను? కాదు కాదు. నా లోపలి నిస్సహాయత నా చేతలా చేయించింది... ఏదేమైనా ఆఖరికి బలైందీ అమాయకపు పిచుకపిల్లే కదా! చీక నా మీద నాకు అసహ్యం కలిగింది... అప్రయత్నంగా బృంద చుట్టూ వున్న చేయి యింకాస్తా బిగుసుకుంది.

బృంద నా వేపు నోరంతా తెరచి నవ్వుతూ చూసింది...

నా లోపలి భేదానికొంచెం వూరట...

పబ్లిక్ బూత్‌నించి ఆఫీసుకి ఫోన్ చేసి రజనీతో మాట్లాడా... ఈ రోజుకి సెలవేనని ఇంకాస్సేపాగి వచ్చి జీతం తీసుకుని సెలవు చిట్టి యిస్తానని చెప్పి ఆటో పిలిచి యింటికొచ్చేసా...

ఇంటివరకూ ఆటో వెళ్ళడానికి లేకుండా కంకరా ఇసుకా ఇటుకలూ రాళ్ళూ గుట్టలుగా వేసున్నాయి.

ఉదయం ఇంట్లోంచి వచ్చేటప్పుడు లేవని...

ఇంటెదురుగా వున్న పాతిల్లు ఎవరో కొన్నారని విన్నాను పక్కంటి వాళ్ళ ద్వారా. ఆ పాతిల్లు బాగు చేస్తున్నట్టున్నారు కొన్నవాళ్ళు... వీధి చివ్వరే ఆటో ఆపేసి నేనూ బృందా నడిచొచ్చాం.

గుట్టగా పడున్న ఇసుకన్నూసి బృంద ముఖం

విచ్చుకొంది...

'ఆయ్' అంటూ నా చేయి విడిలించుకుని పరిగెత్తి ఆ గుట్టమీదకి గెంతింది.

ఓ నిముషంపాటు కేరింతలు కొడుతూ గెంతుతూనే వుంది...

ఇసుక చెల్లా చెదరొతోంది...

గట్టిగా కేకేసా... వచ్చెయ్యమని.

రాత్రి కురిసిన వానకి ఇంటి ముందు నీళ్ళు మడుగులు కట్టున్నాయి... కరిగిన ఎర్రమట్టి నీళ్ళు... ఇసుక గట్టుమీద గెంతుతున్న బృంద

కాశీభట్ల వేణుగోపాల్

నా ఆరువుకి యిటుగెంతి ఆ ఎర్ర నీళ్ళమీదకు దూకింది...

ఓ క్షణ కాలం ఓ పెద్ద ఎర్రటి నీటిపూవు వుట్టి.... వికసించి... అంతమైంది. మళ్ళీ పై కెగిరి ఆ నీట్లో మరోమాటు గెంతింది బృంద. నీటి అడుగున మట్టి మెత్తటి బురదగా తయారైందేమో జారి దబ్బున ఆ నీట్లో వెల్లకిలా పడిపోయింది బృంద ఈ మాటు.

నెమ్మదిగా లేచింది... బెరుగ్గా నా వేపు చూసింది... అరుస్తానేమోనని...

తెల్లచొక్కా తెల్లగొను తెల్లటి బృంద ఆ ఎర్రటి బురద నీళ్ళలో తడిసి ఓ వింత మెరుపు...

నెమ్మదిగా నీళ్ళలోంచి బైటికొచ్చి తడిసిపోయిన తెల్లగొను మడతను చూపుడు వేలూ, బొటనవేలుతో సాపు చేస్తూ కింది పెదవిని నోట్లోకి లాక్కుని కళ్ళు మిటకరిస్తూ నించుంది... భయంగా... బిడియంగా...

ఓ నిముషం పాటు సీరియస్‌గా చూసి ఒక్కసారి ఫక్కుమని నవ్వేసా... చిన్న చిన్నగా నవ్వుతూ తను కూడా పెద్దగా నవ్వింది బృంద.

రప్పుమని ఓ పెద్ద చినుకు... అద్దరం నేనూ బృందా తలెత్తి చూసాం...మరో చినుకు... మరో చినుకు... టపటపా...

జడి...

బృంద చేతులు చాచి... కింది పెదవి కొరుక్కుంటూ గిరున తిరగసాగింది...

నేను నాలుగడుగులు పరిగెత్తి తలుపు దగ్గర నించున్నా...

వర్షం... హర్షం...

అంతవరకున్న భేదాన్ని కడిగేస్తూ హర్ష వర్షం.

* * *

బృందని మానసిక వికలాంగుల కోసం పెట్టిన స్కూల్లో చేర్చబుద్ధి కాలేదు... ఇంట్లోనేనే పాఠాలు చెప్పదల్చుకున్నాను. ఆఫీసుకెళ్ళి వచ్చేవరకు మాత్రం బృందని వంటరిగా ఇంట్లోనే వదలాలి.

ఇల్లెవరో దోచుకెళ్ళారన్న భయం లేదు.

బృంద గురించే బాధ... భయమూనూ...

ఓ రెండ్రోజులు ప్రయత్నించి చూడక తప్పదు... ఇది ఓ రోజుతో తీరిపోయే నమస్య కాదు...

తాతయ్య నాకీ మూడు గదులున్న ఎనిమిది సెంట్ల నేల మిగిల్చకపోయింది వుంటే...

తల్చుకుంటే భయమేస్తుంది...

ఫయ్యూం నేనూ మనసుపడి పెళ్ళి చేసుకున్న తర్వాత రెణ్ణెళ్లకే తాతయ్య కన్ను మూసాడు. ఫయ్యూం కుటుంబం మమ్మల్ని వేలేసింది. ఇప్పటికూడా వాళ్ళ వాళ్ళెవ్వరూ యిటువేపు కన్నెత్తి చూడరు...

ఫయ్యూం మరణించినప్పుడు కూడా రాలేదు... ఫయ్యూం మరణం నాకిప్పటికీ జీర్ణంకాని కఠోర వాస్తవం.. ఫయ్యూం తాగే వాడు.. కానీ వారంలో శనివారం మాత్రమే...

ఇంట్లోనే నాతో మాట్లాడుతూ పిల్లలిద్దర్నీ ఆడిస్తూ... తను పాడుతూ లేదూ...

వేణువూడుతూ...

ఎప్పుడూ వాయింది వినిపించేవాడు కళా వతి... అదొక్క రాగం నాకు బాగా గుర్తుంది...

ఆ రాగంలోనే ఫయ్యూం జీర్ణమైపోయాడు కాబట్టి....

ఆ రోజు ఎప్పటిలాగే శనివారం...

పెరట్లో కూచున్నాం.

పిల్లలిద్దరూ నాకు రెండు వేపులూ కూచున్నారు... నా ముందున్న చిన్న వెదురుబుట్ట నిండుగా మల్లెలు... మాల కడుతూన్నా...

చావ పరుచుకుని నేనూ పిల్లలూ.... మా ఎదురుగా కుర్చీలో ఫయ్యూం వేణువు వాయిస్తూ... పక్కన గ్లాసులో విసిక్కి...

"చూడు విను యిది కళావతి... రతి సుఖసారే ఈ రాగంలో ఎంత బావుంటుందో తెలుసా..." అంటూ...

అటు వేణువుతో కాసేపు పలికించి....

మళ్ళీ అదే తను పాడుతూ....

రెండవ చరణం ముఖర మదీరం త్వజ మంజీరం పాడుతోన్నాడు. కుర్చీ వెనక కాళ్ళు కింద మట్టిలో కూరుకుపోయాయి... అలా అలా చిన్న చిన్నగా వెనక్కి వాలుతూ దబ్బున కుర్చీతో నహా వెనక్కి పడ్డాడు. పిల్లలిద్దరూ గలగలా నవ్వుతూ తన్నగరకెళ్ళి గేలి

చేయసాగారు..

నేను కూడా....

“ఇక ఆట చాలు స్వామీ లే... మట్టిలో చిన్న పిల్లాళ్ళా...” అని మల్లెలు మాల కడుతూ వున్నాను...

ఎంతకీ లేవదు...

పిల్లల కేరింతలాగాయి...

వెళ్ళి దగ్గరగా కూచుని

“ఫయ్యా...లే....చాలన్నానా? లే?” అంటూ కదలించా...

కదలిక లేదు...

తెరచిన కళ్ళు ఆకాశాన్ని చూస్తున్నాయి...

వేణువు చితికిపోయింది... ఫయ్యాం తల పాదుకుపెట్టిన రాతికి కొట్టుకుని, నా ముందే... నా కళ్ళముందే... ఫయ్యాం... మాయమై పోయాడు. నాలుగేళ్ళయినా ఆ కఠోర సత్యం నా కవగతం కాలేదు... నేనసలు జీవితంలో జీర్ణించుకోగలనన్న నమ్మకం కూడా నాకు లేదు...

ఆ తర్వాత సంఘటనలు నా ప్రమేయం లేకుండానే జరిగిపోయాయి... ఫయ్యాం ఫ్యాక్టరీ వాళ్ళు రావడం... ఫయ్యాం అంత్యక్రియలు... డిగ్రీ చదివిన్నాకు కాంపస్నేటర్ గ్రౌండ్స్ కింద వాళ్ల ఫ్యాక్టరీలోనే చిన్నపాటి ఉద్యోగం....

ఫయ్యాం రాహిత్యాన్ని పిల్లలు భర్తీ చేయకపోయినా...నేను కొనసాగడానికి కారణమయ్యారు... ఆ రోజున ఫయ్యాం సగం తాగ్గా మిగలిన విస్తీ అలాగే భద్రంగా వుంది... తను వాయిం చే వేణువుల సంచీ... తన పాటల డయిరీ...

తను అమితంగా యిష్టపడే తెల్ల లాల్చీ పైజామాలు... తను వాడే షేవింగ్ సెట్టు... తన చెప్పులూ అన్నీ... అన్నీ... ఎక్కడివక్కడే వుంచానీ యింట్లో...

దాదాపు ప్రతిరోజూ వీటిల్లో ఏదో ఒక వస్తువుని తాక్కుండా వుండను... ఫయ్యాంని పూర్తిగా గుర్తు చేసేది బృందే... ఫయ్యాం నోట్లోంచి పూడిపడ్డట్టుం టుందది...

అదీ కాక ఫయ్యాం ప్రాణం బృంద... మూడో ఏడు తర్వాత ఎన్సెఫలైటిస్ సోకి యిక చనిపోతుండన్నప్పుడు అహర్నిశలూ బృందను కంటికి రెప్పలా కాచాడు...

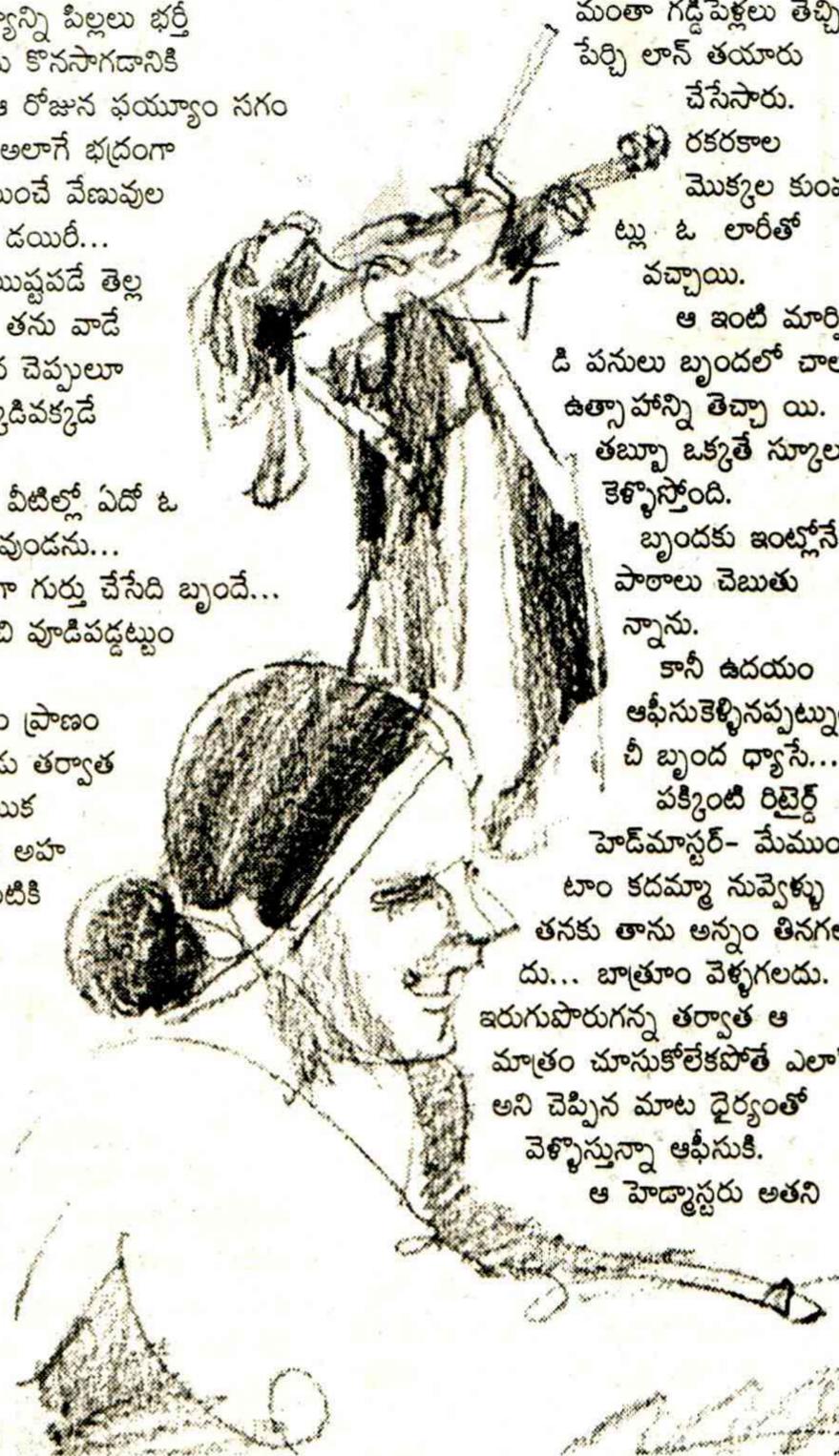
మూడో ఏటి ఆ భయంకర జబ్బు తర్వాత... బృంద రెండోసారి జన్మించింది. వచ్చిన నడకపోయి... మళ్ళీ నడవడానికి దాదాపు పద్దెనిమిది నెలలు పట్టింది.

వచ్చిన మాట పోయి... మళ్ళీ చిన్న చిన్న శబ్దాలుగా భాష

ఫయ్యాం ప్రాణం బృంద... మూడో ఏడు తర్వాత ఎన్సెఫలైటిస్ సోకి యిక చనిపోతుండన్నప్పుడు అహర్నిశలూ బృందను కంటికి రెప్పలా కాచాడు... మూడో ఏటి ఆ భయంకర జబ్బు తర్వాత... బృంద రెండోసారి జన్మించింది. వచ్చిన నడకపోయి... మళ్ళీ నడవడానికి దాదాపు పద్దెనిమిది నెలలు పట్టింది.

రావడానికి బృంద పడ్డ యాతన... ఫయ్యాం చేసిన లింగ్విస్టిక్ ప్రయోగాలూ... అన్నీ... ప్సె... యిప్పుడు నా జీవితానికి అర్థం పరమార్థం... బృందా తబస్సుంలే...వీళ్ళే లేకపోతే....

ఎదురుగా వున్న పాతింటిని ఎవరో రచయిత కొన్నాట్ట. నేను పుస్తకాలు చదవను. అతనెవరో తెలీదు. నలభై అయిదేళ్ళుంటాయి. లాల్చీ పైజా మాల్లో గడ్డంతో ఎప్పుడూ సీరియస్గా వుంటాడు. పాత ఇంటి రూపురేఖలు త్వరత్వరగా మారిపోతున్నాయి. ఆ ఇంటి పెరడు ఖాళీ స్థల

మంతా గడ్డిపెళ్లలు తెచ్చి పేర్చి లాన్ తయారు చేసేసారు. రకరకాల మొక్కల కుంపట్లు ఒక లారీతో వచ్చాయి. ఆ ఇంటి మార్పిడి పనులు బృందలో చాలా ఉత్సాహాన్ని తెచ్చాయి. తబ్బూ ఒక్కతే స్కూలు కెళ్ళొస్తోంది. బృందకు ఇంట్లోనే పాఠాలు చెబుతున్నాను. కానీ ఉదయం ఆఫీసుకెళ్ళినప్పట్టుంచీ బృంద ధ్యాసే... పక్కంటి రిటైర్డ్ హెడ్మాస్టర్- మేముంటాం కదమ్మా నువ్వెళ్ళు తనకు తాను అన్నం తినగలదు... బాత్రూం వెళ్ళగలదు. ఇరుగుపొరుగున్న తర్వాత ఆ మాత్రం చూసుకోలేకపోతే ఎలా” అని చెప్పిన మాట ధైర్యంతో వెళ్ళొస్తున్నా ఆఫీసుకి. ఆ హెడ్మాస్టరు అతని

కూతురూ, అల్లుడూ వుంటారు పక్కన. కూతురూ, అల్లుడూ ఇద్దరూ ఆర్టిసిలో పన్నేస్తారు. వాళ్ళకి పిల్లలేరు...

సరే ఎలాగూ ఎదురుగా రీమాడల్ చేయబడ్డన్న పాతిల్లు బృందని ఎంగేజ్ చేస్తోంది. మధ్య మధ్యన ఈ ధైర్యం చెప్పిన పెద్దాయన వుండనే ఉన్నాడు అన్న భరోసాతో ఒక పదిరోజులు గడిచాయి.

ఆ రోజు రజని తన కొడుకు బర్తడే... సాయంకాలం చిన్న సెలబ్రేషన్ తీసుకునింటికి రమ్మంది.

రజనీ నేనూ యిద్దరం మధ్యాహ్నం లంచ్ తర్వాత పర్మిషన్ తీసుకుని ఆఫీస్ వదిలాం. రజని అటు ఇంటికెళ్ళి పోయింది. టీ పార్టీ అరేంజ్ చేసుకుందుకు.

నేనిటు స్కూల్కెళ్ళి, తబ్బూని పర్మిషన్ తీసుకుని పిల్చుకుంటికి మూడింటికొచ్చేసా.

తలుపు బైటనించీ గొళ్ళాం పెట్టుంది. బృంద ఎదురింట్లోనో, పక్కంట్లోనో వుంటుంది వెళ్ళి పిల్చుకురమ్మని తబ్బూని పంపించా.

అది వెళ్ళి ఎదురుగా తయారౌతున్న ఇంటి ముందున్న ఇసుక కుప్పలమీద వాచ్చున్ పిల్లల్లో ఎగుర్లో ఆడుతోంది. కాంపౌండ్ అని పిలుచుకునే వెదురు తడక దగ్గరకెళ్ళి గట్టిగా కేకేసా.

బృందా... బృందా...! అని... నా అరుపు విని గెంతుతోన్న తబ్బూ నా వేపు తిరిగి చేతులు వెనక్కి తిప్పుతూ “అదిక్కడేదూ...” అని అది కూడా గట్టిగా ‘బృందా’ అని కేకేసింది.

ఊహా... అన్నట్టు తలూపి మళ్ళీ తనాటలో మునిగిపోయింది. ఎక్కడ ఏం కొంపలు ముంచుతుందో అన్న భయం...

పక్కంటికెళ్ళా. అలికిడి వినిపించలే... హెడ్మాస్టరు కూతురు అల్లుడూ యింకా ఆఫీసునించీ వచ్చినట్టు లేదు...

ఆ ఇంటి పక్కగా వున్న సందులోంచి యింటి వెనక్కి దారుంది. చిన్నగా ఆ సందులోంచి వాళ్ళింటి వెనక్కి... వాళ్ళ వెనక వరండా చేరుకున్నా. అక్కడా ఎవ్వరూ లేరు...

వెనక్కి తిరుగుతోందగా... “హి హి హి” అని బృంద నవ్వు వినిపించింది.

వరండా కుడివేపు వున్న కిటికీ వారగా తెరిచుంది...

సభ్యత కాదనెల్లినా ఆ కిటికీ పక్కన్నిలబడి సందులోంచి చూసా... ఒక్కసారి వంట్లో నెత్తు రంతా నా ముఖంలోకి ప్రవహించింది... చెవులు ఒక విధమైన హోరుతో మూసుకున్నట్టు నిపించింది...

ముక్కుపుటాలు పెద్దవయ్యా... హెడ్మాస్టరు ఒళ్ళో బృంద... హెడ్మాస్టరు చేతులు దాని వంటిని పాముతున్నాయి. వాడి ముఖంలో కాముక వికృతత్వం ప్రస్ఫుటంగా...

“హి... హి... హి... గిలి గిలి తాతయ్యా” అమాయకపు బృంద...

పాముల్లా వాడి చేతులు బృంద వంటిమీద పాకుతున్నాయి... బృంద లంగా తొడల మీదకు జరిగివుంది...

మృదువైన దాని పాల చెక్కిళ్ల

మీద...ముడుతలు పడి కాముకతతో బిరుసెక్కి
న ముసలి పెదవులు...

“బృందా!”
కోపంతో...
భయంతో...
అసహ్యంతో...
ఏమీ చేయలేని అసహాయతతో....
కసితో...
దుఃఖంతో...
వాడు తలెత్తి చూసాడు...
ఏమాత్రం జంకూ, భీతి లేకుండా అవరాధ
భావనా లేకుండా నన్ను చూసాడు...
బైటికొచ్చి... “హిప్పీ పాపనాడిస్తున్నా” అని
గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగెళ్లిపోయాడు...
బృంద “మా.... దా పోదాం” అన్నా చేయి
పట్టుకుంది అమాయకంగా....
నా కింద నున్న భూమి తన యావద్దరు
త్యాగర్షణశక్తిని కేంద్రీకరించి నన్ను తనలోకి
పీల్చుకుంటోన్న భావన....
ఇప్పుడు నా బరువు యింకో భూమంత.
అడుగు తీసి అడుగెయ్యలేకపోయా...
బృంద నా కళ్ళకు అచ్చైన ఏదో మహా
కావ్యం లా అనిపించింది. ఆ కావ్యపు కాగితా
ల్ని చించి ఆ భ్రష్టుడు తన శౌచక్రియకు వాడు
కుంటున్నాడు.
లంజకొడుకు...అనుకుని గట్టిగా అరిచేసా.
“లంజా...కో...డ....కా....! ఆఁ” అని
నా కళ్ల వెంబడి నీళ్ళు ధారగా...
బృందని కావలించుకుని వళ్లంతా దులిపా...
‘బృందా...బృందా’ అని గొణుగుతూ...దాన్నిం
టికి లాక్కొచ్చి... బాత్రూంలోకి తోసి ట్యాప్
కింద కూలదోసి ట్యాప్ ఆన్ చేసా...
భీతిల్లి...విహ్వలంగా చూస్తూ బృంద...
బాత్రూం గోడకానుకుని కూలబడి రోది
స్తూ...నేను ...

* * *

ఈ జుగుప్సాకరమైన విషయాన్ని ఎవరో
మొరపెట్టుకోవాలి? ఎవరికి చెప్పినా నమ్మరే!
మొగుడు పోయిన ముండకన్నీ అలాంటాలో
చన్నే...లేపోతే పాపం ముసిలాయన పిల్లదాన్నా
డిస్తోంటే... అసహ్యకరమైన మాటలు మాట్లా
డోంది... అన్న ఎదురుదాడి తప్ప యింకేముం
టుంది...? ఎలా దీన్ని నేనెదుర్కోవాలి?
ఒక్కరోజు రెండ్రోజులా...! బృంద తనన్నాను
ఎప్పటికీ కాపాడుకోగల్గుతుంది...!
రజని ఇంటికి దాని కొడుకు బర్డే పార్టీకి
వెళ్లాననే గానీ... ఆ ముసలి మృగం నన్ను
వెంటాడోనే వుంది...
నాక్కనిపించి రోజుకు వీడొక్కడే... రోజూ
బృంద ఒక్కతే ఉన్నప్పుడు....ఎందరో! ఎన్ని
మానవ మృగాలో? రాత్రి బృందని యింకా
గట్టిగా కావలించుకు పడుకున్నా!

* * *

ఏదో ఇరుకు గది...చాలా పాతది...పురాతన
మైనది...చీకటి... చీకటి పారడ్రోలదానికి...
పెద్ద కొవ్వొత్తి.... చాలా పెద్ద కొవ్వొత్తి.
పాత కొయ్య బల్ల మీద ఆ పెద్ద కొవ్వొత్తి
వెలుగులో ఏదో అతి పురాతనమైన అతి పెద్ద
పుస్తకాన్ని తెరుస్తూ నేను... పుస్తకం అట్ట

బంగారు రంగు డిజైన్లో మెరుస్తోంది. ఆ పుస్త
కంలో దేనికోసమో ఆతురతతో వెదకుతున్నా...
ఏమిటో తెలియదు...

గబగబా రెండు మూడు పేజీలు తిప్పా...
మళ్ళీ వెనక్కి... మళ్ళీ ఓ నాలుగైదు పేజీ
లు ముందుకు... ఏం వెదకుతున్నానో....
నాకా పుస్తకంలో ఏం కావాలో ఎంతాలోచించి
నా తోచడం లేదు... కానీ వెదికితే దొరుకు
తుంది... అనిపిస్తోంది... కానీ అదేమిటో తెలి
యదు.
మళ్ళీ గబగబా పేజీలు తిప్పసాగాను...
రెండు మూడు... నాలుగైదు...
వేగం పెరుగుతోంది....
పుస్తకం అటూ యిటూ....ముందుకూ వెన
క్కూ పేజీలు తిప్పుతూనే వున్నా.
ఉన్నట్టుండి ఉధృతంగా గాలి...
పెద్ద కొవ్వొత్తి ఆరిపోయింది...
క్రీచీకట్లో గాలికి రెపరెపలాడోన్న ఆ పేజీలను
ఆపి ఆ పుస్తకాన్ని మూయాలని ప్రయత్నిస్తు
న్నా...ఊహూ... ఆ పుస్తకం పేజీలు తీవ్రం

గా రెపరెపలాడోన్నాయి.
ఒక్కసారిగా ఆ పుస్తకం పేజీలు అన్నీ విడి
పోయాయి... కిటికీ తెరుచుకుంది... తెరుచు
కున్న కిటికీలోంచి ఆ పుస్తకం పేజీలు బైటికి
కొట్టుకుపోసాగాయి...
ఎలా వచ్చానో! ఎలా వున్నానో బజార్లో
బాగా రద్దీలో వున్నాను....పట్టపగలు...గాల్లో
ఎగిరొచ్చిన పేజీలు...బైటి జనాల చేతుల్లో....
ఒక్కొరి చేతిలో ఓ పేజీ...అందర్నీ అడుగుతు
న్నాను... “ఇవ్వండి ప్లీజ్... అది నాది...
నాది... ఇచ్చేయండి” అని.
ఎవ్వరూ నన్ను గమనించడం లేదు. వాళ్ళ
కసలు నా గ్రహింపు లేదు. వెళ్తున్న అందరూ
ఒక్కొక్కరుగా వాళ్ళ చేతుల్లోని ఆ పుస్తకం కాగి
తాన్ని ఓ చెత్తకుండీలో వేసి వెళ్లిపోతున్నారు...
నేను వారిస్తున్నా...ఎవ్వరూ నన్ను పట్టించుకో
డం లేదు. నేను వాళ్లనెవ్వర్నీ ఆపలేకపోతు
న్నా...ఉన్నట్టుండి వీధి వీధి ఖాళీ అయిపో
యింది. నిశ్శబ్దం...నిర్మానుష్యం...
నేవెళ్లి చెత్తకుండీలోకి తొంగిచూసా....
అందులోకి మెట్లున్నాయ్... చీర ఎగదోపు
కుని ఆ కుండీలోకి దిగా... మెట్లు వెంబడి చీక
ట్లోకి దిగసాగా. ఒకటి... రెండు... ఆరు
తొమ్మిది...
వేగం పెంచి రెండు మూడు మెట్లు కిందికి

గెంతుతూ దిగసాగా... వున్నట్టుండి కాళ్ళకి
మెట్లు తగల్లే....జారా...పడిపోతున్నా...
లో...లోతుల్లోకి....చీకటి లోతుల్లోకి.జారి పడి
పోతున్నా... అడుగు తగల్గం లేదు... పడి
పోతున్నా...పడుతూనే ఉన్నా...కిందికి చీకటి
అగాధంలోకి...దబ్...
మెలకువ...

ఒళ్లంతా చెమటలు పట్టున్నాయి.. తల విడు
ల్చుకుని మీదనున్న బృంద కాలు పక్కకు తొల
గించి మంచం దిగి ఓ రెండు గ్లాసుల నీళ్లు
తాగి... అప్రయత్నంగా ఫయ్యూం ఫోటో
వంక చూసి మళ్ళీ వచ్చి పడుకున్నా..

* * *

నాకు వూరట కలిగిస్తూన్నట్టు పక్కంటి
హెడ్డాస్తరు...మాస్టర్ రెండో కూతురు దగ్గర
కని వెళ్లిపోయాడు మర్నట్రోజే... నేనరచిన
అరుపులో నేను వాణ్ణి చంపేయగల్గున్న తెగువ
చూసుంటాడు. పారిపోయాడు...వాడికి తెల్పు
వాడేం చేసాడో...నన్ను ఫేస్ చేయలేదు.
వెధవ...అదొక రిలీఫ్. కానీ వాడొకడే కాదే...
ఈ పిచ్చి పిచుకపిల్లనెలా కాపాడాలి?
విధిలేని పరిస్థితిలో దాన్ని నా వెంట ఆఫీసు
కు తీసుకెళ్ళసాగాను... పై అఫీషియల్స్ కి
సంజాయిషీ యిచ్చా...
బృందనో పది రోజులర్వాత ‘వికాస్’లో
చేర్చుకుంటామన్నారూ. అంతవరకూ పాప
నాఫీసుకు తీసుకురాక తప్పదని...దయచేసి
భరించమని నాకు తెలుసు నేనబద్ధమాడుతు
న్నా...బృందని ఆ స్కూల్లో ఖచ్చితంగా చేర్చ
ను...కానీ ఏదో ప్రత్యామ్నాయం దొరికే
వరకూ...నాకో ఆలోచన తట్టేవరకూ...నాకు ఓ
పదిరోజులు గడువు దొరుకుతుంది...
ఈ జీవితంలో యింకెన్ని వేషాలు వేయాలో!
కానీ ఎక్కువ రోజులు అబద్ధాలతో లాక్కురా
వడం సాధ్యపడదని తెలుసు!

* * *

ఆఫీసుకి బృందస్తీసుకెళ్లడం నాకేమీ యిబ్బం
దిగా లేదు. ఆఫీసులో కూడా ఎవ్వరూ ఆజ్ఞెక్ట్
చెయ్యలేదు... కానీ యిబ్బందల్లా బృందదే.
నాతో ఉదయాన్నే ఆఫీసుకు రావడం నే పన్నో
పడిపోగానే ఆఫీసంతా చిన్నచిన్నగా కలయ
తిరగడం...నే తీసుకొచ్చిన కామిక్స్...బొమ్మల
పుస్తకాలూ చూస్తూ భోజనాలు చేసే గదిలో
గడవడం... నిద్రొస్తే అక్కడే చిన్న బెంచీమీద
నిద్రపోడం చేస్తోంది...ఎందుకింత శిక్ష ఈ పసి
దానికి...
ఇది ఎవరు విధించిన శిక్ష?
సమాజమా? ప్రకృతా?
అంతరాంతరాల్లోకి చూసుకుంటే...తరచి
తరచి నన్ను నేను ప్రశ్నించుకుంటే అది బృంద
కు నేను విధించినశిక్ష అని అవగతమవుతోంది.
బృంద నా మెంటల్లీ రిటార్డెడ్ పిల్లల మధ్య
వదల్లెను...కారణం, నా బిడ్డ మెంటల్లీ రిటార్డెడ్
కాదు... దానికి మెదడు సక్రమంగానే పన్నేస్తుం
ది... అది...అది పిచ్చిది కాదూ అని సమాజా
నికి నేను నిశ్శబ్దంగా... సమాజం నన్నడగని
ప్రశ్నకు నేనిచ్చిన సమాధానం... ఆ పిచ్చి
సమాధానమే బృందకు శిక్షగా పరిణమించింది.
బృందకే గాదు. నా ఆ చర్య నాకూడా

చిన్నపాటి శిక్షగానే తయారైంది. మేనేజర్ గాడు బృందని ఆఫీసు తీసుకురానివ్వడంలో నాకేదో మెహర్బానీ చేసినట్లు వూహించుకుని... నా దగ్గరికా చనువు తీసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తోన్నాడు... చీకాగా వుంది. వాడి ముందు పళ్లికిలిస్తూనే మాట్లాడాలి తప్పదు... నాకీ ఉద్యోగం అవసరం. ఓ రోజు మధ్యాహ్నం లంచ్ అవర్ లో రజని అడిగింది.

“ఎన్నాళ్ళిలా?”

తెలీదన్నట్టు కళ్లెగరేసి తలపక్కకి తిప్పి నవ్వి బృందకి కంచంలో అన్నం పెట్టా.

“బృందా మళ్ళీ ఆ స్కూల్ కి వెళ్తావేంటే” అని బృంద బుగ్గని సాగదీసి అడిగింది.

బృంద ఆశగా కళ్ళు పెద్దగా చేసి “పోతా అంటే... సుజీ, లతా, షబ్బీరుగాదూ నా ఫ్రెండ్స్... ఆ నల్లీ కూడా... మా పెద్ద మిస్ వద్దంది... అల్లరి కూడా చైనూ... మా... మా... స్కూలుకు పోతా మా ప్లీజ్ మా...” ఆగకుండా మాట్లాడింది బృంద... ఏమీ చేయలేని అశక్తత తో తలడ్డంగా వూపుతూ అన్నం తినసాగా...

“ప్రభాకర్ చేయగలడా పని” అది మధ్యాహ్నం తాలు లేకుండా అంది రజని...

తలతిప్పి రజనికేసి ప్రశ్నార్థకంగా అర్థం కానట్టు చూశా... “వాట్...?”

అవునన్నట్టు తలూపి మళ్ళీ అంది రజని.

“యస్ ప్రభాకర్ కెన్ హెల్ప్ యూ అవుట్”

“వా..డు?... యూ మీన్... ఏంటి మాట్లాడున్నావే నువ్వు?” అడిగా.

“చెప్తా చెప్తా... నువ్వు విసుక్కోనంటే చెప్తా... కోపగించుకోకూడదు కూడానూ. దీన్నిలా చూట్టం నాకన్నలు బాలేదు... అందుకనే ఆలోచించా. మనం కొన్ని పనులు మనిష్టం లేక పోయినా మనకిష్టమయిన వాళ్లకోసం చేసే తీరాలే. ముందు అన్నం తిను... ఒకటి మాత్రం నిజం... ఆ ప్రభాకర్ బృందని మళ్ళీ అదే స్కూల్ లో జాయిన్ చేయించగలడు... ముందన్నం తిను చెప్తా” అంది రజని.

“నో అయ్ కాన్స్ అప్రోవ్... దట్... నా వల్ల కాదే... సరే ముందు విషయమేంటో చెప్పు” అన్నా.

“భోంచెయ్యి... దా బృందా ఈ పెరుగన్నం ముద్ద తీసుకో నాన్నా” అని చేత్తో నిండుగా కలిపిన పెరుగన్నం బృంద ప్లేట్లో వేసి క్యారియర్ సర్దుకుని చెయ్యి కడుక్కోడానికి లేచింది రజని.

చుట్టూ చూశా...

మా టేబిల్ కి దూరంగా మూలకున్న టేబిల్ కి ద జాన్సన్, వైకుంఠం, సుగంధరావు క్యారియర్లు విప్పుకుని కూచున్నారు...

మిగిలినవాళ్ళు కొంతమంది అయిపోయి... యింకొందరు క్యాంటీన్ కి... దగ్గరే వున్న యిళ్లకి వెళ్లారు... ప్రభాకర్ తన చేంబర్లోనే భోంచేస్తాడు. వాడికి క్యారియర్ పూస్ వెళ్లి తెస్తాడు.

బృందవేపు చూసా...

అన్నం తినేసింది... రజని పెట్టిన పెరుగన్నం ముద్ద కూడా తినేసి వేళ్లు చీకుతోంది.

“చాల్లే... యిక వేళ్లు చీక్కలా... కడుక్కో” అని నేనూ లేచా...

బైట కారిడార్ మెట్లమీద కూచున్నాం నేనూ రజనీ... బృంద కామిక్ బుక్ చదువుతూ మాక్కాస్తా దూరంగా కూచునుంది...

“ఈ మహానగరంలో చాలా స్కూళ్ల వున్నాయి... నీకు అన్ని విధాలా ఆ స్కూల్ కన్వీనియంట్. ఆ విషయం నాకు తెల్సు... మనం నిజాల్ని నిజాలుగానే తీసుకోవాలి... యీ ప్రైవేట్ స్కూళ్లలో వాళ్లకి పిల్లల పెర్ఫార్మెన్స్ పెట్టుబడి. వాళ్ల స్కూళ్లలో అందరూ ఏ వన్ స్టూడెంట్ల వుండాలని వాళ్ళు కోరుకుంటారు. అక్కడికీ వాళ్లు బృందని ఏడాదిన్నర పెట్టుకున్నారు. ఆ విషయం కూడా మనం గమనించాలి. అదీకాక...” యింకా చెప్పబోయిన రజనిని అడ్డుకున్నా విసుగ్గా.

“నాకి విషయాలేవీ తెలీవనుకోకు... నువ్వ నుకోవన్న సంగతీ నాకు తెలుసు. కానీ అసలు విషయానికి రా” అసహనంగా అడిగా...

“ఈ ప్రభాకర్ పెళ్లంవేపు బంధువులదే ఆ స్కూల్. అక్కడ వీడి మాట నడుస్తుంది. వాడికి తెలుసు... నువ్వడగడం కోసం కామక్యాచున్నాడు. నువ్వడగడమాలస్యం. రేపుదయిన బృంద మళ్ళీ అదే స్కూల్లో అదే క్లాసులో వుంటుంది... అక్కడి టీచర్లు బృందపట్ల కాస్త

బృంద ఆశగా కళ్ళు పెద్దగా చేసి
“పోతా అంటే... సుజీ, లతా,
షబ్బీరుగాదూ నా ఫ్రెండ్స్... ఆ
నల్లీ కూడా... మా పెద్ద మిస్
వద్దంది... అల్లరి కూడా చైనూ...
మా... మా... స్కూలుకు పోతా
మా ప్లీజ్ మా...” ఆగకుండా మా
ట్లాడింది బృంద... ఏమీ
చేయలేని అశక్తతతో తలడ్డంగా
వూపుతూ అన్నం తినసాగా...

జాగ్రత్తగా కూడా వుంటారు” అంది రజనీ...

“రజనీ...” బాధగా రజనివేపు చూసా...

“నాకు తెలుసు వాడు చేస్తున్న అడ్వాన్సెస్ అందరూ గమనిస్తూనే వున్నారు”. నిన్నేమీ వెళ్ళి వాణ్ణి కావలించుకోమంటలే... కాస్తా పళ్లికిలించి మాట్లాడు. నువ్వు తప్ప నాకీ సాయం ఎవరు చేస్తారన్నట్టు జాలిగా అడుగు... అంతే... అదే నే చెబుతున్నది... బీ ప్రాక్టికల్...

యూ కెనాల్వేస్ ఎవాయిడ్ దట్ మ్యాన్... నువ్వు కాదంటే నిన్ను రేప్టేసెంట్ ధైర్యమూ, బలమూ రెండూ లేవ్వండి... యింకాస్తా చొరపగా మాట్లాడాడంతే... వాడొట్టి చొంగగాడే...”

చిన్న పిల్లకు చెప్పినట్టు చెప్పింది రజని... అర్థమైందన్నట్టు తలాడించా...

“నీకే కాదే. నాక్కూడా బృందని ఆ మెంటల్ రిటార్డెడ్ స్కూల్లో వేయడం యిష్టం లేదు... చెప్పాను మనం మన జీవితాల్లో చాలా చాలా పన్ను మనకిష్టం లేకపోయినా మనం యిష్టపడే వాళ్లకోసం మనం ప్రేమించేవాళ్లకోసం చేయక తప్పదు. పిచ్చి యిది నీ జీవితమే” రజని ఆప్యాయతకి కళ్లలో నీళ్లు తిరిగాయి.

ప్రభాకర్ గాడిగా... అడగగానే ప్రభాకర్ ముఖం నిజంగా సూర్యుడిలా వెలిగిపోయింది... “యూ జస్ టెల్లీ... అసలు ముందే ఎందుకు చెప్పలేదూ... రేపటింబీ పాప మళ్ళీ అదే స్కూల్ కు

వెళ్తుంది... యూ లుక్ గార్జన్ యిన్విస్ డ్రస్”
 “విదొటిట్ మోర్” అనోపలనుకునుంటాడు వెధవ...

“ఓ థాంక్స్ లాట్... ఎప్పుడూ... పాప?”
 అడిగా యికిలిస్తూ...

“ఇప్పుడే యీవినింగ్ వాళ్లింటికెళ్తా... యూ నో కమ్మ ఈజ్ కజినాఫ్ మై వైఫ్”.

ఏమి కజినో ఏమో కమ్మ అని ప్రభాకర్ గాడు అన్నామె కమలాదోరతీ ఏబై ఏళ్ళావిడ... వాడికింకో యికిలింపు యింకో థ్యాంక్స్ పారేసి వచ్చేసా... వస్తూ వస్తూ వాడు నా నడుంకింది భాగాన్ని కసిగా చూట్టం గ్రహించా...

ఆఖరికి జనం ఆడతనాన్ని యావత్తు ఓ బెత్తెడు శరీర భాగానికి కుదించేసారు... వ్వు అనుకున్నా నిట్టూరుస్తూ...

ప్రభాకర్ నాకు సాయం చేయడానికి ఏమాత్రమాలస్యం చేయదు... చేయలేదు కూడా... నేను తన చాంబర్లోంచి బైటికి రాగానే ఫోన్ చేసి మాట్లాడినట్టున్నాడు. ఓ అరగంట తర్వాత నాకు పిలుపొచ్చింది వాడి దగ్గర్నుంచి... నడుం కనబడకుండా కొంగును చుట్టుకుని వెళ్ళా...

నన్ను చూడగానే అప్రయత్నంగా వాడి చూపులు నా నడుంకేసి మళ్లాయి. ఆ కళ్లలో నిరాశ కొట్టొచ్చినట్టు కనబడింది...

“మాట్లాడా కమ్మతో యీ రోజు ఈవెనింగ్ ఆఫీస్ నుంచే వెళ్ళేప్పుడు స్కూల్ కి వెళ్లు... కమ్మ... పీ టూ వాన్స్ టు టాక్టు యూ... యూ రీలీ లుక్ గార్జన్... నన్ను కూడా రమ్మన్నావా? ఆయ్ యామ్ యాబ్జులూట్లీ ఫ్రీ దిసీవినింగ్”.

“నో... నొనో థాంక్యూ... నే వెళ్తా. ఆయ్ దోస్ట్ వాస్టు ట్రబుల్యూ... థాంక్యేలాట్” యిక వాడికి మాట్లాడే అవకాశమివ్వకుండా వచ్చేసా వాడి క్యాబిన్ లోంచి.

* * *

సాయంకాలం ఓ గంట ముందే ఆఫీస్ నుంచి బయట పడ్డా బృందతో. బయటికి రాగానే బృందతో చెప్పా... “మళ్ళీ నువ్వు మీ ఫ్రెండ్స్ తోటే చదూకోవచ్చు నానా”

“మళ్ళీ మా స్కూల్ నా మా...? రజనీ అంటే చెప్పింది కదా మజ్జాన్నం... బాంది... బాంది...” దాదాపు కేరింతలు పెట్టినంత చేసింది...

కరస్పాండెంట్ గవిముందు ఓ పదిహేన్నిమి షాలు వెయిట్టేయాల్సి ఛింది.

స్కూల్లో కడుగు పెట్టగానే... ఓ ఏడెనిమిదేళ్ళ కుర్రాడు ఎర్రగా వున్నాడు దూరం నించి మమ్మల్ని నన్నూ బృందనీ చూడగానే...

“హాయ్ హాయ్ దుమ్మి... దుమ్మి వచ్చేసింది... నల్లీ... లతా దుమ్మొచ్చింది” అని గట్టిగా అరిచాడు... చాలామంది పిల్లలు రకరకాల ఆటలు ఆడుకుంటున్నారు...

బృంద వెంటనే నా చేయి విడిపించుకుని “షబ్బూ...” అంటూ వాడివేపు పరిగెత్తింది.

పరిగెత్తున్న బృందని చూస్తే ఆనందం ఖేదం వెంటవెంటనే తన్నుకోచ్చాయి. ఆనందం దాని ఆనందాన్ని చూసి... ఖేదం పరిగెత్తున్న బృంద శరీరాన్ని చూసి... రొమ్ములు కదుల్తున్నాయి... దాదాపు ఓ పదిహేనేళ్ళమ్మాయిలా వుంది... దాని అండర్వేర్ గురించి జాగ్రత్త తీసు

(మిగతా 40వ పేజీలో)

బృంద

(23వ పేజీ తరువాయి)

కోవాలి. నిర్ణయించుకున్నా. కరస్పాండెంట్ కమ లా డోరతి దగ్గర్నుంచి పిలుపొచ్చింది...

లోపలికడుగు పెట్టా... ఆమెతోపాటు యింకో నలభై నలభై అయిదేళ్ళ స్త్రీ వుంది...

“రండి కూచోండి... దిసీస్ మిస్ షహనా జ్...నెక్స్ట్ వీక్ నించి ఓ విల్చీ హియర్ యిన్ మై ఫ్లేస్..నేను స్టేట్స్ కి వెళిపోతున్నాను. మిస్ షహనాజ్ దిసీస్ వుమన్ అయ్ వాజ్ టాకింగ్స్ యూ ఎబౌట్...”

రెండు చేతులూ జోడించా...

ఆమె టేబిల్ చుట్టూ తిరిగి వచ్చి రెండు చేతుల్లో నా రెండు చేతులూ పట్టుకుని “వేరీ నైస్ టు మీట్యూ... సిస్టర్ డోరతి మీ గురించి, పాప గురించి పూర్తిగా చెప్పారు. నిజానికి నేను వెళ్ళాల్సింది...మీరు వస్తున్నారని తెలిసి మీ కోసమే ఆగా...పాపను తెచ్చారా...”

ప్రపంచంలో వున్న ఆప్యాయతా ఆత్మీయతా స్నేహం ప్రేమా స్త్రీత్వం అంతా కరిగిపోయి కలసిపోయి మళ్ళీ కరడుకట్టి ఘనీభవించి షహనాజ్ అన్న ఈమె రూపం తీసుకున్నాయా అన న్నించింది... నాకు తెలీకుండానే నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. తలూపుతూ ఆమె చేతుల వెచ్చ దనాన్ని ఆస్వాదించా...

“మీరు మళ్ళీ రైట్లంలో నన్ను కలిసారు...మా అబ్బాయి చాలోజుల్నుంచి నన్నక్కడికి వచ్చే మని ఫోన్స్ చేస్తున్నాడు...మిస్ షహనాజ్ మాకు పరిచయం కావడం మాకు అదృష్టం. యిట్స్ గాడ్స్ గ్రేస్...ఆల్టిజ్ చిలనార్ బ్లెస్ట్ బై ద లార్డ్...మిస్ షహనాజ్ యాజ్ ట్రైన్స్ చైల్డ్ సైకాలజిస్ట్... డెన్మార్క్ లో ఆరేళ్ళు చేసారు... గాడ్వాస్ సెంటియర్ ఫర్ చిల్డ్రన్...నేను చెప్పా ను మిస్ షహనాజ్ కి ఎప్రిటింగ్ బౌట్ బృందా న్ యూ”.

“థాంక్యూ మామ్...ఎట్లా...థాంక్స్ థాంక్స్ లాట్”.

లోపల ప్రభాకర్ కి నిజంగా థాంక్స్ చెప్పుకు న్నా...రజనీకా ఎక్కువ... నా చేతులు నెమ్మదిగా వదిలింది మిస్ షహనాజ్.

ఆమెవేపు నిశితంగా చూసా... నలభైకే నల బై అయిదుకీ మధ్య వయస్సుంటుంది. చామన ఛాయ...మొహంమీద పల్చగా స్ఫోటకపుమచ్చ లు...రిమ్లెస్ అద్దాల్లోంచి నల్లటి కనుపాపల్లో విశాలంగా ప్రేమపూరితంగా చూస్తున్న కళ్ళు...

ఆమె ఒకే ఒక స్వర్ణతో నాలోకి స్నేహాన్ని ప్రమనీ ప్రవహింపజేసింది... అమ్మతనం నా ఎదురుగా ఆవిష్కరించబడ్డట్టుంది...

ఆమె చేతుల్లో బృంద నా దగ్గరకంటే పది లంగా వుంటుందన్న భావన అనంకల్పితంగా కలిగింది నాకు. ఈమె నా ఎదురుగా వున్న ఈమె...ఒక్క అయిదు నిముషాల క్రితం నాకు పరిచయం చేయబడ్డ ఈమె నాకు ఎన్నో ఏళ్ళు గా ఎన్నో జన్మలుగా తెలుసన్న భావన...

కొందరంతే...వాళ్ళ చుట్టూవున్న వాతావరణ మీదా...పరిసరాలమీదా, చుట్టూ వున్న వ్యక్తు లమీదా అపారమైన ప్రభావం, తమదైన ప్రభా వాన్ని చూపుతారు...అది మంచైనా...చెడైనా...

ఎదురుగా వున్న పాతిల్లు సరికొత్తగా మారిం ది...కకావికలుగా వున్న కాంపౌండ్ అందమైన లాన్తో తోటగా మారిపోయింది...

ఆ తోటలో ఓ రెల్లు పాక వెలిసింది... ఆ రచయిత కొత్తింటికి మకాం మార్చేసాడు...అత నూ పనిమనిషి కుటుంబం మాత్రమే అంతిం టికి...పనిమనిషి ఆమె భర్తా, వాళ్ళబాబాయి సైదులు...వాడికి తబ్బూ వయసుంటుంది... పిల్లల్లో కలిసిపోయాడు...

ఆదివారం మొత్తం పిల్లలవీ నావీ బట్టలూ అన్నీ కలిపి ఉతికి పెరట్లో ఆరేస్తున్నా..

బృందా తబ్బూ ఎదురింటబాబాయి క్యారమ్స్ అడుతోన్నారు పెరట్లోనే చాప పరుచుకుని...

పదిన్నరా పదకొండా ప్రాంతం... ఉన్నట్టుం డి ఎదురింట్లోంచి వయొలీన్ స్వరం....

అది కూడా నాకు చిరపరిచిత రాగం...

నన్ను కదిపి కుదిపేసిన రాగం..

నాకు కన్నీరు మిగిల్చిన రాగం...

కనీస స్వరజ్ఞానం కూడా లేని నాకు తెలిసిన నేను గుర్తుపట్టగల ఏకైక రాగం... ‘కళావతి’.

రతిసుఖసారే ఈ రాగంలో ఎంత బావుం టుందో తెల్సా ఫయ్యూం నవ్వు ముఖంలో పూచిన రాగం. అవేతనంగా చేతిలో బొట్టు బొట్టుగా నీళ్ళు కార్తోన్న తడి చీరతో అలా ని ల్చుండిపోయా... గేటు దగ్గర మనిషి కదలికతో మెలకువ లాంటి భావన..

బృంద... ఒళ్లంతా చెవులై...

లంగా మడత వేగంగా సాపు చేసుకుం టూ... కింది పెదవిని నోట్లోకి పీల్చుకుని....

ఒక్కో అడుగు...ఆ యింటివేపు వేస్తోంది...

“ఏయ్ మొద్దూ రావే యిప్పుడు నువ్వాడా లీ...రా...రా..” వెనకనించి తబస్సుం అరుపు దాని చెవి చేరడం లేదు... ఏదో ట్రాన్స్ లో ఉన్నట్టు ఆ ఇంట్లోకెళ్ళిపోయింది...

ఒక మాయామయ పొరలాంటి మంచు తత్వంలోకి లయమైపోయి అలుక్కుపోయి మాయమైపోయిన నీడలా బృంద... ఆ రాగం ప్రవిస్తోన్న ఇంట్లోకి...

చాలాసేపు నేనలాగే నుంచండి పోయా..

బృంద ఆ ఇంట్లోకి వెళ్ళింతర్వాత వయొలీన్ ఓ నిముషంపాటు ఆగింది. ఆగి మళ్ళీ మోగసా గింది... ఓ అరగంట గడిచిపోయింది.

బృంద రాలేదా యింట్లోంచి....

తబ్బూని లేపి... “వెళ్ళి బృందని పిల్చుకురా

వెళ్ళు” అన్నా. “వస్తుంది లేమా...ఎదురుగానే కదా... నువ్వు పో” అందది...

చీర సరిచేసుకుని విసుక్కుంటూ తబ్బూ నెత్తిన మొట్టి.... ఆ యింటి ప్రాంగణంలో కడుగు పెట్టా. వయొలీన్ వినబడుతోనే వుంది...

ఈ మాటే రాగమో తెలీదు...

“బృందా” కాస్తా గట్టిగానే గొంతు పెగల్చుకు ని పిలిచా....

ఊహా...

నెమ్మదిగా ఒక్కో మెట్టూ ఎక్కుతూ సింహ ద్వారం ముందు నుంచుని తొంగిచూసా...

బృంద ఒళ్లంతా చెవులై సోఫాలో కూచు నుంది...

అతను స్టూల్ మీద కూచుని ఓ కాలు మడచి ఓ కాలు చాచి వయొలీన్ వాయిస్తో...

చిన్నగా దగ్గాను... అతను వయొలీన్ ఆపి నా వేపు తలతిప్పి చూసాడు...

“సా...సారీ...పాప...” అంటూ బృంద వేపు చెయ్యి చూపించా....

తెలుసన్నట్టు తల పంకించి....” వెళ్ళు నాన్నా... అమ్మ పిలుస్తోందిగా... మళ్ళీ వద్దువు గానీ...నీ యిష్టం వచ్చినపుడు రా...వెళ్ళు”

మెత్తగా వయొలీన్ మ్రోగినట్టుగానే అన్నాడతను.

బృంద ఏదో తపస్సు భగ్గుమైనట్టు చూసిం ది... బృందలో అంతటి ఏకాగ్రత నే చూసెరు గను...ఆశ్చర్యమనిపించింది... కలలోలా కదలి వచ్చింది.

అతనికింకోసారి అపాలజీస్ చెప్పి బృంద చేయిపట్టుకుని వెనుతిరిగా. వయొలీన్నీ కమా నునీ పెట్టెలో జాగ్రత్తగా నెమలీకల్చి పెట్టినట్టు పెట్టి నా వేపు చూసి ఓ నవ్వు నవ్వాడు.

“బృందకు సంగీతం పట్ల గాఢమైన అనురక్తి వుంది...అది తన రక్తంలో వుందనుకుంటా ను...బృంద నాకు ఎప్పుడో ఫ్రెండయిపోయిం ది. ఓ నిముషం క్రితం కాదు...ఎన్నేళ్లో తెలీ దు...తనని రానివ్వండి నాకూ బావుంటుంది” అన్నాడు.

అనుమానం, బ్రతుకుపట్ల భయం, వంటరి తనం, ముఖ్యంగా పక్కింటి ముసిలాడి దౌష్ట్యం నన్నెవ్వర్నీ నమ్మనీయవు. మౌనంగా కదలబో తూ... బృంద నా చేయి వదిలితే ఆగిపో యా... అతనివేపు చురుగ్గా కదిలి...అతనికి పేక్ హ్యాండ్ లిచ్చి ‘థాంక్యూ’ అని గట్టిగా అరుస్తూ పరిగెత్తుకొచ్చింది బృంద...

ఆ తర్వాత బృంద రోజులో చాలా సమ యం అతనింట్లోనే గడపసాగింది...నాకనుక్షణం ఏదో భయం... లాభం లేదు దీన్ని మొలకలో నే తుంచేయాలి...అని నిర్ణయించుకున్నా. అత నికి కరాఖండిగా చెప్పేయాలి. లేకపోతే లాభం లేదు. బృంద ఉదయాన్నే అతనింట్లోకి వెళ్ళిం ది. వెళ్ళి గంట్లైంది...కోపంగా తల విదుల్చుకు ని ముడివేసుకుని అతనింటికెళ్ళా.

గుమ్మంలోంచే ‘కుయ్యి కుయ్యి’ మని వయొ లీన్ కరకుగా మోగుతోంది. లోపల కడుగు పెట్టా ‘బృందా’ అని పిలుస్తూ....

కింద నేలమీద కూచున్న బృంద ఒళ్లో

తొణికితేనే కదా

వయొలీన్...బృంద పక్కనే కూచుని అతను కుడికాలు చాచుకుని బృంద వేళ్లు సరిచేస్తున్నాడు...

"గా...మా...అనూ...గా...మా" అని నేర్చుతున్నాడు...
నన్ను నవ్వుతూ...
"రండి...." అంటూ సోఫాను సపోర్ట్ గా తీసుకుని కష్టమీద లేచి....
సోఫాలో కూచున్నాడు.

ఎలా చెప్పాలో తెలియదు...ఏం చెప్పాలో తెలియదు...
"బృంద.... బృంద మీకు తెలియదు పీ యీజ్ నాట్ నార్మల్ చై..."
నేను పూర్తి చేయకముందే.... ఆపండి అన్నట్లు చెయ్యి చూపి వారించాడతను... బృంద ఏమీ పట్టించుకోకుండా కుయ్ కుయ్ మని వయొలీన్ని మోగిస్తోనే వుంది. అతను సోఫాలోంచి లేచి నన్ను డాటుకుని వరండాలో కొచ్చాడు. అతను నడచి వచ్చినపుడు గమనించా... కొద్దిగా కుంటున్నాడు...ఇంట్లో కూడా షూ వేసుకొనే వుండడం కాస్తా వింతనిపించింది.

వరండాలోకొచ్చి గ్రీల్ కానుకుని...అతను నెమ్మదిగా మాట్లాడాడు.
"జీవితం ఎంత కర్కశమైందో నాకు తెలుసు...అలాగని జీవితాన్ని మనం అనహియించుకోదం...ప్యే...నేను ఒప్పుకోను. బృంద నాకు ఓ ఊరట మీకు ఎలా చెప్పాలో అర్థం కాదు...బృంద వున్నంతసేపూ నేను నా వైకల్యాన్ని అస్సలు మననం కూడా చేసుకోను. మీకు తెలీదు ఎలా చెప్పాలి మీకు" అంటూ వంగి కుడి కాలి పైజామా నెమ్మదిగా పైకి మడుస్తూ లాగాడు.

కళ్లు పెద్దవి చేసి చూస్తున్నా...మోకాలు పైవరకూ అతనికి కాలు లేదు. కృత్రిమంగా అమర్చిన జైపూర్ లెగ్...అతనింకా ఏమో చెప్పబోతున్నాడు. అక్కడ్నించి నెమ్మది నెమ్మదిగా కదుల్తూ ఇంట్లోకి పరుగెత్తుతూ వచ్చేసా.

ఓ ఆరునెల్ల కాలం బృందలో చాలా చాలా మార్పులు తెచ్చింది. కంఠం స్థిరత్వాన్ని సంతరించుకుంది...

ముఖంలో ఆలోచనా తత్వం ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తోంది...
ఇంతకుమునుపులా కాక 'అమ్మా' యిదేమిటి? యిదెందుకూ? యిది లాగెందుకుందీ? లాంటి ప్రశ్నలు తరచూ వేస్తోంది... షహనాజ్ గారి ప్రభావం బృందమీద బాగా కనిపిస్తోంది...

ఎదురింటి రచయిత విశ్వనాథ్ గారి ప్రభావం కూడా... అతను ఓ పాత వయొలీన్ తెచ్చిచ్చాడు బృందకు. సమయం దొరికినప్పుడల్లా దాంతో గడుపుతోంది... చదువులో మాత్రం వెనకబాటుతనం పోలేదు. మధ్యలో ఓ మాటు బృందని పిల్లల్లో చిన్న ప్రోగ్రాం వుందని పిలుచుకెళ్లాడాయన...

వెళ్ళొచ్చిన బృంద ముఖం వెలిగిపోయింది...
"నేను వరవీణా వాయింపా మా...తబ్బా తబ్బా నేను టీవీలో వస్తా... టీవీలో వస్తా" అని సంబరపడిపోయింది...

ఓ రోజు సాయంకాలం ఆఫీసునుంచి వస్తుండగా ఎదురింటి విశ్వనాథ్ పిలచి...

"రేపు దూరదర్శన్ లో చిన్న ప్రోగ్రాం వుంది పిల్లలది పదింటికొస్తుంది. చూడండి మన బృంద కూడా వుంటుందందులో" అన్నెప్పాడు...

తబ్బాకు అస్సలు నమ్మకం లేదు.
ఒకటికి పది మార్లడిగింది "నిజంగానా?" నిజమేనా మా" అంటూ మర్నబ్రోజు ఉదయం పదింటికి టీవీ ముందు కూచున్నాం...

బృంద ఉగ్గ పట్టుకుని కళ్లార్పకుండా చూస్తోంది టీవీ ముందు కూచుని. ఎదురింటి సైదుల్ని పిలుచుకొచ్చుకుంది.

తబ్బాకింకా నమ్మకం కలగలేదు.
పిల్లల ప్రోగ్రాం మొదలైంది.

మొదట ఓ బృందం పాట ఒకటి పాడింది... దాంతర్వాత ఓ పదిమంది పిల్లలు వయొలీన్లు మోగిస్తూ వరవీణా గీతాన్ని పలికించారు... వెనక వరసలో బృంద చివ్వరెక్కడో వుంది...గుర్తుపట్టడం కాస్త కష్టం.

పూర్తి ఏకాగ్రతతో వయొలీన్ పట్టుకునుంది... ఆ పెద్ద కళ్లు దించుకుని కింది పెదవిని నోట్లోకి లాక్కుని...

"యిదో అక్కా!" సైదులు గావుకేక పెట్టాడు.
"మా! మా! దో నేను నేనే మా...దో యిక్కడా...."

తనను తాను చూపించుకుంటోంది వేలు పెట్టి టీవీ స్క్రీన్ మీద...
తబ్బా "ఆయ్...బృందా...బృందా...." అన్నప్పట్లు కొడుతోంది...

నా కళ్ళు నిండిన నీళ్లు ధారగా కారిపోతున్నాయి... నా లోపతి భేదాన్ని యావత్తునీ కరిగించి నన్ను లోపల్నించి క్షాళనం చేస్తూ...!!

తొణకడంలో ఒక అందముంది
అది మధు పాత్రయినా మనసైనా.
తొణికితేనే కదా
వాటి పరిపూర్ణత్వం మనకు తెలిసేది.
తొణికినప్పుడు ఏర్పడిన ఆ కాసెంత ఖాళీని
ఎప్పటికప్పుడు
సరికొత్త మూల్యాలతో నింపుతూ పోవాలి.
అవసరమైనప్పుడు వంపుతూ పోవాలి.
సృష్టిగతులను సరిచేసే కాలానికే
శాశ్వత సమగ్రత ఉండదు.
అంతమాత్రాన అది కలవరపడదు.
ఉప్పొంగే తన శిరసుతో
వర్షాధారలను పైకెగజిమ్మే
జీవనదిని చూసి నవ్వుకుంటుందది.
ఎండలు పైబడగానే ఆ నది చేతివేళ్లు
ఒడ్డును అందుకోలేక కుంగిపోతుంటే
అయ్యోపాపం అంటూ వాపోతుంటుంది కాలం.
వివేక నేత్రంతో వీక్షిస్తూ
భవితవ్యాన్ని నిర్దేశించుకున్నప్పుడే కలుగుతుంది
లక్ష్మీచిత పునరుజ్జీవనం.
జీవితం అంతే.
కురవని మేఘంలా అది
ఎప్పుడూ నిండుగా వుండాలనుకుంటే ఎలా?
కురిసి వెలిసిపోకుండానే అది
తనలో వినూతన చైతన్యధాతువులను
పూరించుకుంటూ వుండాలి.
ఈ ప్రాథమిక పాఠం
విజ్ఞతకు వేసిన మూలపీఠం.

- డా॥ సి.నారాయణరెడ్డి

